Tena Ivana Borić
Viktorija Čop
Ivana Kiš

Autorski koncert
u povodu 40. rođendana

Utorak, 15. listopada 2019., 20 sati
Koncertna dvorana *Blagoje Bersa*
Muzička akademija u Zagrebu

75 HDS 2020. | CANTUS | Republika Hrvatska Ministarstvo kulture Republic of Croatia Ministry of Culture

Program

Cantus Ansambl
Berislav Šipuš, dirigent
Branko Mihanović, oboa
Bruno Philipp, klarinet
Marija Lešaja, sopran
Srebrenka Poljak, klavir
Marko Mihajlović, udaraljke
Hrvoje Sekovanić, udaraljke

Tena Ivana Borić:

Playtime, za puhački kvintet – praizvedba

Snovitost, za sopran, klarinet i klavir – praizvedba

A-D-H-D, za klarinet solo

Viktorija Čop:

Taba, za flautu, klarinet, violinu, violu, violončelo, klavir, harfu i udaraljke

Tabata, za obou, udaraljke i ansambl – praizvedba

Ivana Kiš:

Unreparable (7-minute study about the possibility of not getting to the right place in the right time), za ansambl

Lamentation (is when grief pours out), za ansambl – praizvedba

CANTUS ANSAMBL

Ana Batinica, flauta
Iva Ledenko, oboa
Danijel Martinović, klarinet
Istvan Matay, fagot
Bánk Harkay, rog
Marko Mihajlović, udaraljke
Hrvoje Sekovanić, udaraljke
Mirjana Krišković, harfa
Srebrenka Poljak, klavir
Eva Mach, violina
Eleonora Hil, violina
Tvrtko Pavlin, viola
Adam Chelfi, violončelo
Matija Kasaić Drakšić, kontrabas

Svečarska prigoda u pozadini programiranja niza autorskih koncerata naizgled je jedini povod cikličkom izvođenju pojedinih opusa, no ovaj koncert rasvjetljuje puno značajnije naličje i ponovno otkriva važnost posvećivanja vremena i prostora glazbenim svjetovima naših autorica i autora. Uz praizvedbe recentnih ostvarenja i probrana djela iz autorskih opusa – u izazovnom kontekstu suvremene glazbene scene – upravo ovakav 'tradicionalan' format autorski orijentiranoga koncertnog programa vezivno je tkivo unutar cjelovitoga korpusa stvaranja, produkcije i izvođenja glazbe u nas. Na taj se način održava – a biramo vjerovati i potiče – istraživanje poetikā hrvatskih skladateljica i skladatelja, osobito onih koji su prisutniji na međunarodnoj sceni, nerijetko izvan dosega tuzemnih javnih mehanizama recepcije, kako medijskih tako i onih (rijetkih) uže specijaliziranih referentnih točaka umjetničkoga stvaralaštva. Premda dijele godinu rođenja, može se reći kako tri skladateljice čiju glazbu slušamo na večerašnjem koncertu ne dijele brojne ostale 'zajedničke nazivnike', osim što su sve tri (različiti) izdanci zagrebačke skladateljske škole te pripadaju skupini koja je bila lišena egzistencijalnih umjetničkih pitanja generacije koja im je prethodila, pridruživši im se na neki način nakon što se „ublažila oštrica eksperimentalne neizvjesnosti", kako je pisao Nikša Gligo. Podrobnija bi analiza usmjerila pozornost na utvrđivanje povezanosti s matičnom umjetničkom sredinom. No, gradeći na temeljima koje su oblikovale tri skladateljske klase zagrebačke Akademije, svaku od autorica autorski je odredio kasniji obrazovni, glazbenički i životni put koji su odabrale, nadogradile suradnje te začinili umjetnički ambijenti i svjetovi u koje su zaranjale i(li) odlazile. Nenametljivo, ali jasno ocrtavaju se ove odluke i u skladbama na programu.

Tena Ivana Borić

Tena Ivana Borić (Zagreb, 1979.) godine 2001. upisuje studij glazbene teorije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. S osnovama kompozicije susreće se na 3. godini studija na istoimenom kolegiju kod prof. Željka Brkanovića, a 2007. upisuje klasičnu kompoziciju u klasi Frane Paraća, diplomiravši 2013. godine. Osim skladanjem, bavi se pedagoškim radom u Glazbenoj školi Vatroslava Lisinskog u Zagrebu, gdje vodi zbor i predaje teoretske predmete. Napisala je niz solističkih, komornih te orkestralnih djela, koja su izvođena u Hrvatskoj i inozemstvu (Ljubljana, Beč, Boston). Tijekom studija surađivala je s ansamblima Muzičke akademije u Zagrebu, Cantus Ansamblom i Papandopulo kvartetom. Djela su joj, među ostalim, praizvođena na koncertima *Code:New* u sklopu *Hr Projekta*, u sklopu Pasionske baštine te na Glazbenoj tribini u Opatiji. Sudjelovala je na nekoliko međunarodnih skladateljskih natjecanja. Skladba *Piece for Amy*, za kvartet saksofona, uvrštena je na diskografski prvijenac Papandopulo kvarteta, koji je bio nominiran za diskografsku nagradu Porin.

Gotovo (ponegdje i doslovno) filmski karakter sažetih glazbenih formi Tene Ivane Borić, koji čini njezinu 'trećinu' slavljeničkoga programa, izvire iz – samoga života. Ne opterećujući se nepremostivim zvukovnim ili kompozicijsko-tehničkim zadacima koje bi istraživala kroz vlastita djela, Borić sklada izravno se obraćajući, odnosno nadovezujući na temu, fenomen ili poeziju koji su joj se nametnuli kao poticaj za pisanje.

Motorički nemir, stalna potreba za kretanjem u skladbi ***A-D-H-D*** za klarinet solo proizlaze iz skaldateljičine želje da dočara asocijativnost i razigranost mislī osobe s poremećajem pozornosti. Ta ju je skladba dovela među prvih šest finalista međunarodnoga natjecanja skladatelja *ALEA III* u Bostonu, a mladi klarinetist Abdul-Aziz Hussein, kojemu je izvedba ove skladbe donijela pobjedu na Hrvatskom natjecanju mladih glazbenih umjetnika *Papandopulo*, za svoju je interpretaciju osvojio i posebnu nagradu Hrvatskoga društva skladatelja.

Skladba ***Playtime*** nastala je za vrijeme studija. Nadahnuta je istoimenim filmom Jacquesa Tatija. Beskompromisna vizija izražena kroz nekoliko velikih misli skrivenih u jednostavnim dijaloškim okvirima i legendarnim scenama Tatijeve filmske uspješnice bila je početni impuls za prenošenje upravo takvog, iskonskog humora u glazbeno tkivo skladbe *Playtime*, kao i među glavne aktere glazbeno-humorističke priče, članove puhačkoga kvinteta.

„*Playtime* je skladba nastala na trećoj godini studija kao plod mojeg prvog upoznavanja s puhačkim instrumentima. Istodobno sam pasionirano pratila francusku kinematografiju, a posebno velikana francuske vizualne komedije, Jacquesa Tatija, pa nije bilo teško naći nadahnuće za novu skladbu za puhački kvintet. Nastojala sam napraviti razigranu i pomalo duhovitu skladbu. Može se reći da je tada krenula moja fascinacija humorom u glazbi, koji njeguju i neki hrvatski skladatelji, poput Silvija Foretića ili Dubravka Detonija. Sve do danas nastojim unijeti humor u glazbu, a to sam u skladbi *Playtime* nastojala prikazati razigranim razgovorom flaute, oboe, klarineta, roga i fagota. Humor se očitava kroz česte brze pasaže, ponekad i nepravilnog ritma, što pomalo aludira na opću nespretnost i šarmantnu djetinjastost gospodina Hulota (Jacques Tati).“ (Tena Ivana Borić)

Snovitost proizlazi iz nadahnuća pjesmom *Nemirno srce* Josipa Pupačića. Nakon uspješne praizvedbe skladbe *A-D-H-D* na Glazbenoj tribini u Opatiji, klarinetist Bruno Philipp predložio je suradnju s njegovim triom, pa je skladba nastala 2016. godine upravo na narudžbu ansambla Solenza. „Dugo sam razmišljala o odabiru poezije, razmatrajući pjesme Jure Kaštelana, budući da sam i diplomirala uglazbljenjem njegova *Krilatog pjevača*," rekla je skladateljica, odlučujući se ipak za Pupačića. U odnosu prema pjesničkom predlošku posebnu je pozornost posvetila dramaturgiji teksta. Kaleidoskop emocija koje su sažete u razmjerno kratkoj formi skladbe, postavlja niz izazova pred glazbenike, koji preuzimaju ulogu „živih udaraljki", a osobito pred vokalnu solisticu, kako je primijetila pijanistica Srebrenka Poljak: *Pierotovski* karakter valcera, elementi *Sprechgesanga* te onomatopejski elementi izraženi kroz ritmičke obrasce koje izgovaraju glazbenici, kreiraju svojevrsno putovanje kroz proteklih stotinu godina glazbe".

Nemirno srce

Imati frulu i zelen sag
pa bježat šumom noći
Potokom ronit krepak i nag
i nikad nigdje ne doći.

S vodama tako teći i teći
izgubiti za sobom trag
postati mlađi, bolji i veći
Suncu i pticama drag.

I sresti negdje dobroga brata
s Mjesecom na dlanu
tjerati s njime guravu jesen
zaboravit ozeblu ranu.

Imati srce i zvjezdan let
pa bježat šumom noći,
obići tako čitavi svijet
i nikad nigdje ne doći.

Josip Pupačić

Djela:

Tri nebuloze, za klavir, 2003.
Siciliana, za gitaru, 2004.
Woland, za violončelo i klavir, 2006.
Impresije, za klavir, 2008.
I feel guuud, varijacije za gudački orkestar, 2009.
Trio con brio, za klavirski trio, 2009.
Playtime, puhački kvintet, 2010.
Canto, za mezzosopran i komorni ansambl, 2010.
Spectrum, za brass, klavir i timpane, 2010.
Synthesis, za orkestar, 2011.
Piece for Amy, za kvartet saksofona, 2011.
Krilati pjevač, za bariton i simfonijski orkestar, 2012.
A–D–H–D, za klarinet solo, 2014.
Infantility, za čembalo i blok-flautu 2015.
Dispet, za čembalo solo 2016.
Snovitost, za klarinet, klavir i sopran 2016.
Trafficoso ma non pericoloso, za klarinet solo 2018.
Slapstick, za kvartet saksofona 2019.
Samba Giocosa, za alt-saksofon i klavir 2019.
Pregnancy Mode, za puhački orkestar 2019.

Viktorija Čop

Viktorija Čop diplomirala je kompoziciju 2003. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Željka Brkanovića. Godine 2005. završila je dvogodišnji poslijediplomski studij iz kompozicije na Hogeschool voor de Kunsten u Utrechtu u Nizozemskoj, a u akademskoj godini 2004./2005. nagrađena je stipendijom HUYGENS koju dodjeljuje Nuffic – Nizozemska organizacija za međunarodnu suradnju u visokome školstvu.

Za svoj umjetnički rad Viktorija Čop primila je više nagrada i priznanja, među kojima su: 3. nagrada u Reichenauu (Austrija) za skladbe *Out of mind* za solo flautu i *Per quatro mani* za bas-klarinet i klavir (2001.); Rektorova nagrada za orkestralnu skladbu *Sjene potonulih boja* (2003.), koju je iste godine praizvela Zagrebačka filharmonija pod ravnanjem Klausa Arpa; nagrada Fonda *Stjepan Šulek* za skladateljsko djelo u 2007. godini, za orkestralnu skladbu *Adieu*, koja je praizvedbu imala iste godine na Muzičkom Biennalu Zagreb (Simfonijski orkestar HRT-a i Nikša Bareza); nagrada Fonda *Rudolf i Margita Matz* (2010.). Godine 2016. skladba za klavir *Makapaka* izabrana je za predstavnicu hrvatske sekcije Međunarodnog društva za suvremenu glazbu na Svjetskim danima glazbe u Tongyeongu, u Južnoj Koreji.

Neki radovi Viktorije Čop objavljeni su kao notna izdanja, to su: *Mozaik* za obou i klavir, koju je izdao Donemus, MuziekGroep Nederland; *Makapaka* za klavir tiskana je pri Muzičkom informativnom centru u Zagrebu; *Gravitacije* za bas-klarinet i gudački kvartet (2010.) te *Dual*, za solo alt-saksofon (2018.) izdao je Cantus d.o.o. / HDS – Ars Croatica, a ista diskografska kuća objavila je također i njezin autorski nosač zvuka, *Musical Moments*, nominiran za diskografsku nagradu Porin u kategoriji najboljeg albuma klasične glazbe u godini 2012.

Skladbe Viktorije Čop izvođene su na svim festivalima u Hrvatskoj te na nizu renomiranih festivala u inozemstvu, a kao skladateljica surađuje na kazališnim i filmskim projektima. Od 2007. godine, uz pedagoški rad, surađuje kao glazbena producentica i glazbena voditeljica televizijskog snimanja koncerata klasične glazbe za Hrvatsku radioteleviziju te kao urednica notnih izdanja. Od 2019. u zvanju izvanrednog profesora predaje glazbenoteorijske predmete na Institutu za crkvenu glazbu Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Taba je naziv igre drvenim igračkama. To je igra izbora. Paran broj igrača bez gledanja, „naslijepo" iz zatvorene torbe bira/traži/ prepoznaje/ te, naposljetku, slaže dijelove kakvoga geometrijskoga tijela, kako bi ih spojili u odgovarajuću cjelinu. Nadmetanje je tim zanimljivije jer je vrijeme igre ograničeno, mogućnosti početnih položaja su brojne, oblika je mnogo, a prema „pisanim pravilima" dijelovi oblika moraju međusobno odgovarati, čak i bojom. Igru, međutim, mogu (smiju) igrati igrači različite dobi (4-99), pa se postavlja pitanje: što ako ne igramo prema „pisanim pravilima"?

„Za vrijeme pisanja ove skladbe, primjećujem neke sličnosti između ove zanimljive i uzbudljive igre te tijeka procesa skladanja." Skladba je nastala na narudžbu Muzičkog biennala Zagreb 2015. godine, kada ju je praizvela portugalska Grupa za novu glazbu, iz Lisabona. Godine 2017. skladbu je izveo Cantus Ansambl na Glazbenoj tribini u Opatiji.

Svijest o važnosti predanosti skladanju, koja proizlazi iz vlastita unutarnjeg impetusa za življenje i stvaranje, oblikuje autentičan skladateljski izraz Viktorije Čop. Vrijedno i posvećeno razvija svoj „širok i topao skladateljski kist", zaključuje pijanistica Srebrenka Poljak. Dosadašnje skladbe praizveli su i izvodili upravo istaknuti interpreti, propulzivni ambasadori suvremene glazbe te njezini ponajbolji predstavnici na međunarodnoj sceni. Partikularnost njihova izraza, zajednički rad na pristupu djelima, kao i njihove interpretacije, poticaj su i nadahnuće za skladanje. Ususret praizvedbi skladbe ***Tabata***, za obou, udaraljke i ansambl, njezin prvi interpret, dirigent i umjetnički voditelj Cantus Ansambla, Berislav Šipuš, zapisao je: „*Tabata* Viktorije Čop kao skladba stoji čvrsto i postojano, čak bismo mogli kazati – odvojeno od skladbe *Taba* iz 2015. U prvi plan stavlja odnos oboe i udaraljki i gotovo da djeluje kao 'dvostruki' koncert za ta dva solistička instrumenta, uz 'pratnju' komornog ansambla. U novoj skladbi ponekad dijalog, suglasje, a ponekad borba i nesuglasje izviru iz dionica oboe i udaraljki, često praćeni, a ponekad prekidani intervencijama 'tutti' ansambla. I opet razlika u odnosu na *Tabu*, u kojoj je skladateljica tražila ravnomjernost u nastupima instrumenata. Solisti, oboa i udaraljke tretirani su virtuozno, ali i prilično 'klasično', bez velikih izleta u područje tzv. suvremenih tehnika sviranja. Uostalom, ekstreman pristup instrumentaciji nikada nije bio u skladateljičinu fokusu: prije će se tu pojaviti potraga za bojama, atmosferama, linijama, u kojoj ponekad sudjeluju odlučni, čvrsti, ponekad grubi, udarci vertikalnih grozdova tonova, akorada, poput nekog odjeka rukopisā naših skladatelja-učitelja prijašnjih generacija. Ipak, uho i oko mogli bi pronaći i neku poveznicu između *Tabe* i *Tabate*! Intervalski odnosi u akordima u skladbi *Taba*, u kojima dominira konstantna pojava tritonusa, sada se, u novoj skladbi, projiciraju u solističkim nastupima oboe kao melodijska kategorija, pa se inzistiranje u melodijskim kretanjima na tonskim visinama E –

B ili FIS-C, i obratno, vrlo jasno može uočiti i kao melodijski gradbeni materijal, ali i kao 'građevinski' materijal za izgradnju vertikalnih struktura, suzvučjā – u obje skladbe. Naslovi su skladbi misterij, meni jako drag, jer u sebi nose i sumnju da je riječ o ritamskim modelima, ili pak skrivenim odnosima tonskih visina, ili pak nešto treće… Ali iako nam glazba Viktorije Čop možda i neće pomoći da doznamo značenje tih naslova, ona će nas sigurno povući u jedan jedinstven i originalan svijet nove glazbe…" Naslov skladbe, otkriva skladateljica, „ime je za intervalni trening visokog intenziteta, a referira se na proces nastanka ove skladbe, djelomično na njezinu formu, ali i na proces 'vježbanja' i pripreme glazbenika za nastup i praizvedbu."

Djela

Orkestralna:

Vivos, za gudački orkestar, klavir i timpane, 2000.
Sjene potonulih boja, za simfonijski orkestar, 2003.
Imagine, za orkestar flauta i klavir, 2005.
Adieu, za simfonijski orkestar, 2007.
Pulsations, za komorni orkestar, 2008.
Elegija, za gudače, 2017.

Komorna:

Duo, za violinu i violončelo, 2000.
Per quattro mani, za bas-klarinet i klavir, 2001.
Trio, za obou, klarinet i fagot, 2001.
Strip kvintet, za flautu, obou, klarinet, rog i fagot, 2001.
Tri slike, za kvintet limenih puhača, 2002.
Musical boxes, za trompetu, saksofon, vibrafon i klavir, 2003.
Butterfly, za alt blok-flautu, violu, čembalo, elektronsku vrpcu i živu elektroniku, 2004.
Cantus, za flautu i klavir, 2005.
Two musical boxes, za alt-saksofon, sopran saksofon, vibrafon i klavir, 2005.
Mozaik, za obou i klavir, 2006.
Ninky nonk, za blok-flautu i orgulje, 2008.
Žarko crveni odsjaj na zapadu, Gordanov alter ego, Sunce žarko obasjava tvoje rame (Tri minijature za fagot i saksofone), 2008.
Atraktor, za fagot i gudački kvartet, 2008.
disPLAY, za sopran, violinu, violončelo, klavir i harmoniku, 2009.
Gravitacije, za bas-klarinet i gudački kvartet, 2009.
Rotatoria, za violinu, violončelo i klavir, 2009.
Pogled sa zvonika (Ciklus Karneval), za dva klavira i udaraljke, 2011.
a1, za gudački kvartet, 2011.
Krajolik napuštenih ogledala, za puhački trio i harfu, 2014.
Svileni pokret, za klarinet, violinu, violončelo i klavir, 2014.
Taba, za flautu, klarinet, violinu, violu, violončelo, klavir, harfu i udaraljke, 2015.
Klank i Bobl, za alt blok-flautu i čembalo, 2015.
Meditacija i gambolero, za gitaristički kvartet, 2016.
Tabata, za obou, udaraljke i ansambl, 2019.

Klavirska:
Sette charatteristiche figure (Sedam karakternih slika), 1998.
Musical moments, 2005.
Makapaka, 2008.

Solistička:
Out of mind, za solo flautu, 2001.
Elements, za marimbu i obligatne udaraljke, 2014.
Dual, za solo alt-saksofon, 2018.

Zborska:
Mur bur, za mješoviti zbor, 2014.
Bur, za dječji zbor, 2015.

Elektronika:
Gamma Rays, elektronička vrpca / scenska glazba za kazališnu grupu Penso+, 2001.

Scenska:
Scenska glazba za plesnu predstavu *MORE*, 2009.

Filmska:
Arheo29, glazba za eksperimentalni film Vladislava Kneževića, 2010.

Ivana Kiš

Nakon završene gimnazije i Glazbenog učilišta *Elly Bašić* (teorijski odjel), **Ivana Kiš** upisuje studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Marka Ruždjaka. Diplomirala je 2002. izvedbom djela *Zaljubljeni akrobat* za alt-saksofon i orkestar. Od 2003. je na poslijediplomskim studijima na Royal Conservatory u Den Haagu, gdje su joj profesori Louis Andriessen, Gilius van Bergeijk i Diderik Haakma Wagenaar. Godine 2006. magistrirala je koncertom *Sell yourself in the marketplace*. Za kazalište Korzo u Den Haagu napravila je nekoliko djela u suradnji s umjetnicima iz drugih područja (vizualna umjetnost, drama). Za nekoliko produkcija muzičkog teatra napisala je glazbu (*After the Breakdown, Robe of Feathers, Look at Her Look at Her Look at Her*). U svim svojim djelima uvijek povezuje glazbu s dramom i/ili vizualnim elementima. Djela su joj diljem Europe izvodili renomirani solisti i ansambli (ansambli ASKO Schönberg, Marten Altena, Cantus Ansambl i Nederlands blaazers ensemble, kao i Zagrebačka filharmonija te Simfonijski orkestar HRT–a). Živi u Izraelu, gdje se bavi pedagoškim radom u umjetničkoj školi u Tel Avivu te na Muzičkom konzervatoriju u Kiryat Onu.

Skladba ***Unreparable*** *(7-minute study about the possibility of not getting to the right place in the right time)* / *Nepopravljiva (sedmominutna studija o nemogućnosti dolaska na pravo mjesto u pravo vrijeme)* temelji se na različitim kratkim motivima koji uglavnom nemaju organiziranu unutrašnju strukturu, koji nisu povezani jedan s drugim, a i ako jesu, onda ne uspijevaju 'sjesti' u pravo vrijeme. Žila kucavica skladbe snažna je volja motiva „da nekako dovedu tu kompoziciju do kraja, da se taj njihov muzički mini-svijet ne raspadne prije kraja, jer svaki od njih za sebe je jedna muzička kratka slijepa ulica", ističe autorica.

O skladbi ***Lamentation*** *(is when grief pours out)* autorica je napisala: „Muzika je jezik emocija. U ovoj skladbi muzika preuzima moje emocije koja ne mogu izraziti. Iznimno mi je teško izbaciti duboke emocije, zaplakati, zavrištati, slomiti se, slomiti nešto drugo... Imam osjećaj da bih trebala, a ne znam kako. Dala sam stoga instrumentima da se slome umjesto mene, i to je to. Lamentation je direktna, jednostavna kompozicija, bez pozadinske kompliciranе filozofije, ogoljena do same svoje srži.", piše skladateljica.

Iz daljnjih „crtica interpreta" nakon prvog urona u nove skladbe za ansambl, Šipuš dalje piše o skladbi *Lamentation:* „Ako Viktorija inzistira na nekim intervalskim kretanjima u svojoj novoj skladbi, koji se tim postupkom gotovo pretvaraju u *ostinato*, ili pak inzistira na konstanti ponavljanja određenih akordičkih formacija u skladbi *Taba*, ponovno stvarajući dojam prisutnosti *ostinata*, onda mogu primijetiti kako Ivana danas i sada, u svojoj novoj skladbi – već vrlo sugestivna naslova – inzistira na ritamsko-metričkom smiraju, mirnoći, konstanti, također određenih akordičkih formacija, vrlo jednostavnih u svojoj konstrukciji, zavodljivih u njihovu odjeku prošlosti, baš poput kakvog 'sjećanja na harmoniju', što čujemo u nekim opusima Franza Liszta. Harmonije koje teže sugerirati barem dio emotivnosti koju iščitavamo iz naslova, a koju skladateljica unosi iskreno i direktno i u sam notni zapis; silazni predudari kod tonova melodije koja se seli od jednog instrumenta do drugog – već nas 'vuku' da zajedno s autoricom sudjelujemo u prizivanju suosjećanja, sažaljenja, razmišljanja. Jednom riječju, ova mi se skladba čini kao poziv na introspekciju. Mantrička i stalna ritamska formula, prisutnost pedalnih tonova, polagano odvijanje glazbenoga materijala, kao i polagane izmjene poznatih nam

akorada, zatim melodije u svom začeću, koje odabirom tonova ponekad disoniraju s temeljnim akordičkim okruženjem… sve nas to dovodi u stanje promišljanja, razmišljanja, sve do onog stanja u kojemu više nema fluktuacije misli, nego nam se sva čula i osjeti koncentriraju upravo na ono što skladateljica želi. Kao da nam govori: Budite sa mnom u ovoj pjesmi, slušajte i mislite...“

Djela – izbor:

Orkestralna:
Zaljubljeni akrobat, za saksofon i orkestar, 2001.
Dead Ends, za orkestar, 2003.

Komorna:
Boombrass, 7 minijatura za brass kvintet, 2001.
Tri trenutka iz polusna, za flautu i klavir, 2002.
Temporary e!, za čembalo, 2004.
Unreparable (7-minute study abouth the possibility of not getting to the right place in the right time), za komorni ansambl, 2006.
Rosa's way home, za basetni klarinet (ili alt-saksofon) i gitaru, 2009.
By Serious Immobilities, za komorni ansambl, 2015
Krug, za komorni ansambl, 2015.
Unicellular, za orkestar flauta, 2015.
Galijot, za dvije pjevačice i vrpcu, 2011.
Jadikovka za Joea D. Buskera, za komorni ansambl, 2012.

Glazbeno–scenska:
After the Breakdown, za zbor i vrpcu, 2005.
Sell yourself in marketplace, za pjevačicu, ansambl dječjih glazbala, komorni ansambl i vrpcu, 2006.
Robe of feathers, 2007.
Big John Campbell's last song, za gitaru, 2008.
Look at her look at her look at her, 2009.
Selfish Gene Machine, 2014.
Muzika za tri radio drame Samuela Becketta, 2017.
Night Ride, dva udaraljakasa, traka i film, 2019.
Protest, za pjevačicu i puhački orkestar, 2019.
Fortuna disperata, za ansambl renesansnih blok-flauta, 2019.

INTERPRETI

Gotovo 20 godina suvremena glazba u Hrvatskoj, ona hrvatskih skladatelja, ali i predstavnikā međunarodne scene, umnogome živi kroz aktivnosti **Cantus Ansambla**, koji je osnovan s ciljem istraživanja, otkrivanja i predstavljanja novih te dotad neistraženih sfera *nove glazbe*. Ubrzo nakon što je vodstvo Muzičkog biennala Zagreb, predvođeno Berislavom Šipušem, 2001. osnovalo Cantus Ansambl, taj je ansambl pronašao svoje mjesto te postao važan, ako ne i neizostavan sudionik hrvatske scene suvremene glazbe. Oni su protagonist nacionalnih festivala i različitih događanja u kulturi, a od 2006. domaćini su vlastitoga koncertnoga ciklusa. Godine 2008. bili su službeni ansambl ISCM-ovih Svjetskih dana nove glazbe u Vilniusu, nakon čega se povećao broj njihovih inozemnih gostovanja. O važnom položaju Cantus Ansambla unutar hrvatskoga, ali i međunarodnoga konteksta, svjedoči oko 130 praizvedbi, više od 500 opusa koje su izveli te 40-ak nastupa u inozemstvu (u većini europskih zemalja te u Meksiku, Kanadi i Kini), kao i brojna glasovita solistička te dirigentska imena njihovih suradnika. Njeguju suradnju s nizom istaknutih ansambala za suvremenu glazbu, a sudjelovali su i u međunarodnim projektima uz potporu Kulturnog vijeća EU-a: *Re:New Music* te *New Music:New Audiences*. Jedna od najvažnijih značajki djelovanja ovog ansambla jesu i gostujuće izvedbe na vodećim festivalima suvremene glazbe, pa su za svoje nedavno trostruko diskografsko izdanje odabrali upravo snimke izvedbi uživo zabilježenih u Hrvatskoj i na međunarodnim podijima, usmjerujući tako pozornost na važnost trenutka u procesu stvaranja suvremenoga glazbenog djela. Dugogodišnja suradnja Cantus Ansambla i Ansambla Icarus iz Italije kulminirala je na Muzičkom Biennalu Zagreb 2019. godine koncertnim portretom talijanskog skladatelja Ivana Fedelea, koji je za tu prigodu napisao novo djelo, *X-Tension II*, za zajednički nastup dvaju ansambala. Na Osorskim glazbenim večerima 2019. Cantus Ansambl praizveo je novu operu Olje Jelaske, *U traganju za plavom pticom*, te ponovno izveo Schönbergova *Pierrot Lunaire.* Nova koncertna sezona posvećena je prijateljskim državama,

glazbenicima i skladateljima s kojima je ansambl surađivao tijekom gotovo dva desetljeća djelovanja, dok će prvu polovinu 2020. godine obilježiti niz inozemnih gostovanja (Bruxelles, Bordeaux, Beč). Vjerni i vrsni su promicatelji i interpreti glazbe hrvatskih skladateljica i skladatelja i nezaobilazni gosti ciklusa autorskih koncerata HDS-a.

Usporedno sa studijem povijesti umjetnosti na zagrebačkom Filozofskom fakultetu, **Berislav Šipuš** (Zagreb, 1958.) studirao je i diplomirao kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1987., klasa Stanka Horvata). U kompoziciji se usavršavao kod Gilberta Bosca u Udinama te Françoisa Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuša te kod Milana Horvata na Visokoj školi za glazbu u Grazu. Bio je stalni pijanist-korepetitor Baleta HNK-a u Zagrebu, nastavnik teorije glazbe na Glazbenom učilištu Elly Bašić u Zagrebu, pijanist-korepetitor Bermudskog baleta i producent u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog. Od 2001. do 2005. bio je ravnatelj Zagrebačke filharmonije. Bio je producent Muzičkog Biennala Zagreb, a od 1997. do 2011. njegov je umjetnički ravnatelj. Živio je u Milanu i surađivao s Teatrom alla Scala kao pijanist-korepetitor u Baletu i Operi, asistent dirigentima u Operi i dirigent orkestra u produkcijama Baleta. Redoviti je profesor Odsjeka za kompoziciju i glazbenu teoriju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a od 2019. i voditelj Odsjeka. Za svoje je skladbe dobio niz nacionalnih i inozemnih nagrada, među kojima su: Nagrada Sedam sekretara SKOJ-a, Vjesnikova nagrada Josip Štolcer Slavenski, Odličje Viteza reda umjetnosti i književnosti Ministarstva kulture Republike Francuske (2004.), Nagrade *Boris Papandopulo* i *Vladimir Nazor* te Odličje *Zvijezda Italije – Commendatore* predsjednika Republike Italije. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture, a od travnja 2015. do siječnja 2016. ministar kulture u Vladi Republike Hrvatske. Cantus Ansambl vodi od njegova utemeljenja 2001. godine.

Oboist **Branko Mihanović** diplomirao je obou 1976. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu te 1978. na Staatliche Hochschule für Musik u Freiburgu (razred prof. Heinza Hollingera). Osvojio je brojne nagrade i priznanja. Kao solist nastupio je uz brojne orkestre

(Zagrebačka filharmonija, Slovenska filharmonija, Slovačka filharmonija, Orquestro sinfonica Simon Bolivar, Sacramento Chamber Orchestra, Simfonijski orkestar HRT-a, Zagrebački solisti i drugi). Bogato iskustvo u komornom muziciranju stekao je kao član Zagrebačkog puhačkog trija, Ansambla Musica viva, Hrvatskog baroknog ansambla, Hrvatskog komornog okteta, Ansambla Musica da camera, Zagrebačkog puhačkog ansambla. Rad u svim zagrebačkim orkestrima zamijenio je profesurom na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 2001. godine. Od 2005. do 2011. godine bio je ravnatelj Opere Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu. Umjetnički je ravnatelj Osorskih glazbenih večeri.

Bruno Philipp (Zagreb, 1978.) jedan je od najistaknutijih hrvatskih klarinetista. Nakon studija na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, prepoznatljiv umjetnički izričaj izgradio je na Konzervatoriju u Parizu za trogodišnjeg usavršavanja te na brojnim seminarima kod renomiranih klarinetista. U svojoj karijeri bilježi brojne solističke nastupe, dugogodišnju uspješnu suradnju s pijanistom Ivanom Batošem, orguljašem Edmundom Andlerom Borićem, solističku suradnju s orkestrima i sastavima: Simfonijski orkestar HRT-a, Tamburaški orkestar HRT-a, Zagrebački solisti, Hrvatska komorna filharmonija, Ansambl LADO, Hrvatski komorni orkestar, Zadarski komorni orkestar, Filharmonija Transilvanija, Orkestar Muzičke akademije, Fraktali, Gudački kvartet Rucner, Gudački kvartet Porin, Camerata Cantilly, Papandopulo kvartet. Član je Zagrebačkoga puhačkog trija i solo klarinetist Hrvatskoga komornog orkestra. Od osvojenih nagrada izdvaja se pobjeda na 1. hrvatskom natjecanju mladih umjetnika *Papandopulo*, 2012., te 2. mjesto na Međunarodnom klarinetističkom natjecanju u Cluju 2011., kao i nagrada Udruge rumunjskih kompozitora. Godine 2009. položio je audiciju za mjesto solo klarinetista Simfonijskog orkestra HRT-a, u čijem angažmanu ostaje dva mjeseca. Philipp je glazbenik koji nadahnuto i uvjerljivo interpretira glazbu različitih žanrova, a njegov solistički opus često uključuje praizvedbe suvremenih autora, od kojih mu je nekolicina posvetila svoja djela (D. Bobić, O. Jelaska, M. Makar, N. Njirić, J. Magdić, T. Uhlik, V. A. Jockin, T. I. Borić, L. Lin-Ni). Kao solist te uz ansamble (Trio Solenza, Gudački kvartet Rucner, Zagrebački solisti) ostvario je nekoliko diskografskih izdanja koja su nominirana, odnosno nagrađena diskografskom nagradom

Porin. Redovito snima za potrebe Fonoteke Hrvatskoga radija. Aktivan je u osmišljavanju i realizaciji emisije Obrazovnog programa Hrvatskoga radija, Glazbena kutijica. U statusu je profesora-mentora klarineta u Glazbenoj školi Blagoja Berse u Zagrebu. Sudjeluje u radu žirijā na državnim i međunarodnim natjecanjima. Član je Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika.

Marija Lešaja (Zagreb, 1983.) nakon studija filozofije i sociologije upisuje Muzičku akademiju u Zagrebu, gdje je diplomirala u klasi Cynthije Hansell-Bakić, nakon čega je završila dvogodišnje usavršavanje na Universitaet für Musik und darstellende Kunst u Beču u opernoj klasi prof. Theimera i prof. Orlowskog. Pohađala je seminare Olivere Miljaković, Dunje Vejzović, Rotrauda Hansmann, Georga Nigla, Gerharda Zellera, Nede i Željke Martić. Osvojila je nekoliko nagrada na županijskim natjecanjima te nagradu na državnom natjecanju, a 2009. bila je finalistica međunarodnog operetnog natjecanja *Nico Dostal* u Austriji. Nastupila je u ulogama Gretel, Melpomene (Schlosstheater Schoenbrunn Beč), Euridice (Probebuehne – Mdw Beč), Ida, Papagena, Barena, Čobanče, Berta (HNK Zagreb), Elle u *La voix humaine* (HNK u Varaždinu i Scena Ribnjak) i Brünhilda (koncertna izvedba *Walküre*). Nastupala je kao solistica uz Vjekoslava Šuteja, Uroša Lajovica, Nikšu Barezu, Tomislava Fačinija, Igora Vlajnića, Josipa Šegu, Srboljuba Dinića te uz Hrvatski vojni orkestar, Zagrebačku filharmoniju, Orkestar riječke opere i orkestar Muzičke akademije. Nastupala je kao solistica ii članica ansambala Minstrel, Glazbene staze, Cantus Ansambl, zatim na 69. Dubrovačkim ljetnim igrama, 29. i 30. Muzičkom biennalu, na Festivalu komorne glazbe u Vukovaru, Večerima sv. Donata u Zadru, Orguljskom festivalu Petar Nakić u Rabu, u Salonu Očić u izravnom prijenosu Hrvatskog radija, Festivalu u Rovinju, Festivalu Orgulje Heferer, Pasionskoj baštini. Lešaja je održala nekoliko recitala u inozemstvu te mnogobrojne koncerte u Austriji. Među istaknutim izvedbama solističke su joj uloge u *Žabici Kraljici* Sare Glojnarić (29. MBZ) te *Planetu 8* Mirele Ivičević, djelu koje je autorici priskrbilo nagradu *J.* Š. Slavenski za najbolje glazbeno djelo u 2013. godini. Surađuje s udrugom *Sve ostalo je glazba* te s orguljašicom Katarinom Javora, s kojom je održala brojne recitale sakralne i barokne glazbe, dok uz Kosjenku Turkulin nastupa u sklopu festivala *Biljke i svirke*. Snimila je nekoliko radiodrama za Treći program Hrvatskoga

radija. Od 2011. članica je HDGU-a, Künstlerforuma iz Beča i ansambla Le Trio, s kojima redovito nastupa. Od 2017. članica je Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika.

Srebrenka Poljak (Zagreb, 1974.) diplomirala je i magistrirala klavir u klasi Zvjezdane Bašić na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a daljnje usavršavanje kod Leona Fleishera u Jeruzalemu značajno je nadogradilo njezinu glazbenu osobnost. Kao članica Zagrebačkog klavirskog trija osvojila je više nagrada i priznanja, od kojih su najznačajnije 1. nagrada na natjecanju komornih sastava TICC 2000. u Trondheimu, 2. nagrada i nagrada za najbolji klavirski trio na natjecanju *Charles Hennen* u Heerlenu, nagrada *Darko Lukić* i nagrada *Ivo Vuljević*. Istaknuta je komorna glazbenica i redovito surađuje s brojnim hrvatskim i inozemnim umjetnicima. S violinistom Stefanom Milenkovićem dosad je održala stotinjak recitala na velikim koncertnim podijima. Od 2003. stalna je članica Cantus Ansambla s kojim izvodi skladbe suvremenih hrvatskih i stranih skladatelja. Kao solistica i orkestralna glazbenica bilježi nastupe sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom i zborom HRT-a, Simfonijskim puhačkim orkestrom OS RH, Festivalskim ansamblom MBZ-a i Simfonijskim orkestrom Berlinskoga radija. Zaposlena je kao docentica na klavirskom odsjeku Muzičke akademije u Zagrebu na kojem predaje kolegij Klavirski praktikum.

Marko Mihajlović diplomirao je studij udaraljki 2004. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, nakon čega slijede brojna usavršavanja u Hrvatskoj i inozemstvu (Tajvan, Španjolska, Francuska, SAD, Makedonija itd.). Stalni je član udaraljkaškog ansambla biNg bang s kojim je ostvario brojne nastupe te prisustvovao mnogim udaraljkaškim festivalima i radionicama. Za izdavačku kuću Equilibrium Records (SAD) 2004. snimili su „biNg bang plays Lešnik". Također je stalni član kvarteta BOOMerang i Cantus Ansambla te suradnik Zagrebačke filharmonije, Simfonijskog orkestra HRT i Zagrebačkih solista. Za solističko djelovanje te kao komorni glazbenik osvojio je brojne nagrade (prva nagrada na Svjetskom natjecanju studentskih ansambala udaraljki Nashville 2004., Nagrada *Ivo Vuljević* Hrvatske glazbene mladeži 2005., Nagrada *Milka Trnina* Hrvatskog društva glazbenih umjetnika 2006., Nagrada *Vatroslav Lisinski* Hrvatskog društva skladatelja 2006.

Hrvoje Sekovanić (Bjelovar, 1984.) u rodnom je gradu završio osnovnu i srednju glazbenu školu, smjer udaraljke, u razredu prof. Igora Lešnika. Godine 2003. upisao je studij udaraljki na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod prof. Ivane Bilić, gdje je diplomirao 2007. Tijekom studija osvojio je drugu (2004.) i prvu nagradu (2006.) na Hrvatskom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa u kategoriji udaraljki te je bio član Udaraljkaškog ansambla biNg bang, koji je 2004. američka udruga Percussive Arts Society proglasila najboljim svjetskim studentskim udaraljkaškim ansamblom. S istim je ansamblom nastupao na brojnim koncertima i festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu (SAD, Tajvan, Austrija, Španjolska, Francuska, Slovenija, Argentina, Urugvaj, Poljska, Belgija), a 2004. godine ansamblu su dodijeljene Nagrada Ivo Vuljević i posebna Rektorova nagrada. Bio je vanjski suradnik Simfonijskog orkestra HRT-a te Varaždinskog, Hrvatskog, Zadarskog i Riječkog komornog orkestra. Nastupio je kao solist u Koncertnoj fantaziji za dva timpanista i orkestar Philipa Glassa, uz pratnju Simfonijskog orkestra Muzičke akademije. Od sezone 2007./2008. bio je timpanist Orkestra Opere HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, a od 2008. do 2011. predavao je udaraljke u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. Od 2013. godine timpanist je u Simfonijskom orkestru HRT-a i član Cantus Ansambla, s kojim je nastupio solistički u sklopu kanadske turneje, u Studiju Glenn Gould u Torontu 2014. godine.

Nakladnici:
Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Za nakladnike:
Antun Tomislav Šaban
Mirjana Matić

Urednica i autorica teksta:
Karolina Rugle

Grafička priprema:
Econik d.o.o., Emil Šimik

Tisak:
New Flyer d.o.o., Zagreb

Zagreb, 2019.

Koncert je ostvaren uz potporu Ministarstva kulture RH.